

Bijība Kunga priekšā

Visbiežāk, lai uzzinātu par dievbijību kā gudrību, mēs meklējam ar Salamanu saistītajās grāmatās. Ko Salamans vēlas mums iemācīt? Kā to skaidrot kristiešiem, kuri grib sekot Dievam, ticēt ar visu savu sirdi un nodot savu dzīvi Dievam?

Iespējams, ka ticības ceļa sākumā mēs dievbijību saistām ar grēkapziņu – cilvēkam ir jānožēlo grēki un jāatgriežas no tiem, jāpieņem Dievs, kurš atklājies Jēzū Kristū, par savu dzīves Kungu, jācenšas dzīvot svētu dzīvi, paklausot Dievam, jākalpo draudzē un visādi citādi jāapliecina sava piederība Dievam. Šāda ticības dzīves platforma nav nepareiza. Taču - vai tāda dzīve un attieksme atklāj pilnīgu dievbijības būtību?

Jau 27 gadus es sevi saredzu kā Dieva sekotāju. Šajā laikā ir mainījusies mana izpratne par dievbijību. Es nenoliedzu iepriekš teikto. Bez tā ticības ceļš nav iedomājams. Tas ir jāpiedzivo, lai ieraudzītu, ka dievbijības horizonts patiesībā ir daudz plašaks. Dievbijība nav akla paklausība, bailes no grēka un tam pienākošā soda. Ja dievbijība ir bailes un trīsas no Dieva taisnā soda, tad tā ir *falša*, nepatiesa, jo dievbijības viena no primārajām komponentēm ir *milestība*. Ja Dievs ir *milestība* un *milestību* neveido bailes, tad patiesas dievbijības gudrība ir jāmeklē citur, nevis grēkapziņā, bailēs no Dieva soda un mēģinājumos izpatikt Dievam.

Dieva bijāšana, šķiet, meklējama nevis pie atskārsmes par grēcīgumu, bet meklējot un tiecoties sastapties ar Dievu. Citiem vārdiem sakot – iepazīstot lūgšanas ceļu, kurā vari nākt Dieva priekšā tāds, kāds esi. Nebaidoties, vai Dievs tevi pieņem, mil tevi, mil tevi to šķībo un greizo, dažādo, atšķirīgo un skaisto.

Šeit slēpjās liels paradokss: patiesa dievbijība nav ticības ceļa sākuma, bet gan ticības brieduma auglis. Auglis, pie kura veidošanās roku ir pielicis pats Dievs, kas nobriest, kad ticības ceļā tu piedzīvo visu – gan kāpumus un kritumus, gan degošas sirds karsoni un tumsas stindzinošo neziņu un drēgnumu. Neskatoties uz visu, kas ir sanācis vai nē, tu iepazisti Dievu, kurš rūpējas, lai tu ticētu, kurš tevi ved un atbalsta. Tas veido mūsos dievbijību.

**Patiesa dievbijība nav
ticības ceļa sākuma,
bet gan ticības
brieduma auglis.**

Bailes un trīsas nomaina liela un dzīja cieņa. To vietā nav viedums no gūtās pieredzes ar Dievu, saprašana par dzīvi un Dieva loma tajā, par to, kas Viņš ir un cik patiesībā maz Viņu pazīsti. Rezultātā veidojas dziļa vēlēšanās ar Viņu sastapties, runāt un iemantot Viņu par vistuvāko draugu. Šādu cilvēka sirds transformāciju es nosauku par to, ka cilvēks ir iepazinis un sapratis Dieva bijāšanas būtību. Viņš ir sastapies ar dzīves visielākās gudrības izpausmi un savas dzīves svarīgāko aicinājumu – sastapt un iepazīt savu Radītāju.

Manuprāt, tā mums ir jāatklājas Dieva bijāšanai. Šādi tā gudrība ir apslepta. Bet viss pārējais, lai cik arī noderīgs, agri vai vēlu zaudē savu nozīmi un atkrit, līdzīgi kā kosmosa kuģa nesēja rāketes, kuras zaudē jebkādu jēgu pēc tam, kad kosmosa kuģis ir ievadīts orbītā. To degviela ir beigusies, uzdevums ir paveikts - atliek tikai atdalīties.

Sīraha gudrības grāmatā (tā ir viena no deiterokanoniskajām Bībeles grāmatām) ir interesanti vārdi: "Bijību pret Kungu dāvā Kungs pats: viņš sprauž ceļu uz *milestību*." (1:12) Ne velti Salamans dod padomu dēlam: "Saņemot kopā visu dzīrdēto: bīsties Dieva un ievēro viņa baušlus, jo tas ir viss, kas cilvēkam jādarā!" (Mācītājs 12:13) Citiem vārdiem sakot: *sastopiet Dievu, sekojet Viņam, jo tas ir viss, kas cilvēkam jādarā!* Dievs ir tas, kurš mūs maina, dāvā gudru sirdi un veido mūsu dzīves ceļu. Milestībā un attiecībās ar Dievu mēs iemantojam dziļu cieņu, bijību un milestību pret Viņu.

Jānis Balodis
LBDS mācītājs

